

အားလုံးကို
ပြောင်စေတဲ့ အကျေး

ရဲ့သမန်

စာဖတ်သူများသို့

စာဖတ်သူများ အနေဖြင့် စံပယ်စာအုပ်မှ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိသည့် စာပေများနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဝေဖန် အကြံပြုလိုသည်များကို စံပယ်စာအုပ်တိုက်သို့ စာဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဖုန်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ အီးမေးလ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ Facebook မှ လည်းကောင်း ဝေဖန် အကြံပြုနိုင်ပါသည်။

ဝေဖန် အကြံပြုလိုသူများ အနေဖြင့် အကြံပြုသူ၏ အမည်၊ နေရပ်လိပ်စာ၊ ဖုန်းနံပါတ်၊ အီးမေးလ်ရှိပါက အီးမေးလ် အကောင့်များကို ဖြည့်စွက် ရေးသားပြီး စံပယ်စာအုပ်တိုက်သို့ အကြံပြုစာလွှာများကို တိုက်ရိုက် ပေးပို့ နိုင်ပါသည်။

စာဖတ်သူများ၏ အကောင်းဆုံး အကြံပြုစာလွှာ ရေးသားပေးပို့သူ သုံးဦး ကို စံပယ်စာအုပ်တိုက်မှ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သောအားဖြင့် အသစ် ထွက်ရှိသည့် စာအုပ်အား အိမ်အရောက် လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးပို့သွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

စံပယ်စာအုပ်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဤစာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ . . .

ဒီစာအုပ်က လူမှုပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆောင်းပါး ၂၁

ပုဒ်ကို စုစည်း ထုတ်ဝေလိုက်တာပါ။ ၂၀၀၈ ခုနှစ် သြဂုတ်လကနေ ၂၀၁၄ မတ်လအထိ ရေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဆောင်းပါးတွေထဲက ရွေးထုတ်ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ မိခင်မေတ္တာ၊ မိတ်ဆွေ ရွေးချယ်သင့်ပုံ၊ မိတ်ဆွေ အမျိုးအစားတွေ၊ မိတ်ဆွေစစ်ရဲ့ စရိုက်လက္ခဏာတွေ၊ ဖျက်မြင်းမိတ်ဆွေရဲ့ စရိုက် လက္ခဏာတွေ၊ လူ့စရိုက်နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ဆက်စပ်မှု၊ အချစ်ကို ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာကြပုံတွေ၊ အချစ် သိအိုရီတွေ၊ အပြုံးရဲ့ အစွမ်းထက်မှုတွေ၊ စပ်စုတတ်ခြင်းရဲ့ အားသာချက်တွေ၊ အတင်းပြောခြင်းရဲ့ စိတ်ဝင်စားစရာ အချက်တွေ၊ အောင်မြင်မှု၊ ပျော်ရွှင်မှု၊ အကောင်းမြင်စိတ်ရှိမှု၊ ခွင့်လွှတ်မှု၊ လက်ထပ်ဖို့ အကောင်းဆုံးအရွယ်၊ ခင်ပွန်းကောင်းနဲ့ ဇနီးကောင်းတို့ရဲ့ ဝိသေသ လက္ခဏာတွေနဲ့ ကွယ်လွန်ခါနီးရတတ်တဲ့ နောင်တတွေ အကြောင်းကို ထုံးစံအတိုင်း အချက်အလက်တွေနဲ့ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ရေးသားထားတာပါ။

ဒီဆောင်းပါး ၂၁ ပုဒ်ဟာ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်တည်းရဲ့ အာဘော်တွေ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။ စာရေးဆရာများစွာရဲ့ ကွဲပြားတဲ့အမြင်တွေ၊ တွေးခေါ်မှုတွေနဲ့ ရေးသားချက်တွေကို စုစည်းထားဖြစ်တာပါ။ ဒီစာအုပ်ကို ဖြစ်လာစေတဲ့ အဓိက စေ့ဆော်မှုက ကျွန်တော့် စပ်စုလိုစိတ်ပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံ ခံစားခဲ့ရရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းတွေက သူတို့ရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို ဆွေးနွေး တိုင်ပင်လာခဲ့ရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒီအကြောင်းအရာကို အချက်အလက်တွေနဲ့ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ရှုမြင်ကြည့်တတ်တယ်။ ပြီးတော့မှ ခြုံငုံကောက်ချက်ချတယ်။ ဘယ်အချက်ကိုတော့ ဘယ်လို ဆက်လုပ်သင့်ပြီး၊ ဘယ်အချက်ကိုတော့ ရှောင်ရလိမ့်မယ်လို့ သုံးသပ်တယ်။ စဉ်းစားထားတဲ့ သုံးသပ်မှုတွေမှာ ဘယ်လို အားနည်းချက်တွေ ရှိနေသလဲလို့ ခင်မင် လေးစားသူတွေနဲ့ ထပ်မံတိုင်ပင်ချင် တိုင်ပင်ဖြစ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် သတင်း အချက်အလက်သိုက်နဲ့ ဉာဏ်ပညာ ရတနာသိုက်ဖြစ်တဲ့

အင်တာနက်မှာ ရှာဖွေကြည့်ရှုဖြစ်တယ်။ ရှာဖွေ ဖတ်ရှု ဖြစ်တာတွေများ လာတော့ ဘာရယ်မဟုတ် Print ထုတ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ထပ်ဖတ် ဖြစ်တယ်။ ထပ်ဖတ်ဖြစ်ပြီး အငြိမ်မနေနိုင်လို့ ဘာသာပြန်ဖြစ်တယ်။ ဘာသာပြန်ပြီးတော့ အငြိမ်မနေနိုင်လို့ အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းတွေကို ပေးဖတ်ဖြစ်ပြန်တယ်။ သူတို့က မြှောက်ပေးတော့ အငြိမ်မနေနိုင်ပြန်လို့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေနဲ့ ဂျာနယ်တိုက်တွေကို ပို့ဖြစ်တယ်။ ဘာရယ် ညာရယ် မဟုတ် ဖော်ပြခံရတယ်။ အငြိမ်မနေနိုင်လို့ အကြောင်းအရာ သစ်တွေကို ရှာဖွေ ဖတ်ရှုမိပြန်တယ်။ အငြိမ် မနေနိုင်လို့ ဘာသာပြန်မိတယ်။ အငြိမ်မ နေနိုင်လို့ ဟိုပို့ဒီပို့ ပို့မိတယ်။ ပို့မိ တာပါလာတော့ အငြိမ်မနေနိုင်ပြန်ဘူး။ ပြောရရင် ဒီစာအုပ်က ‘ကျွန်တော် အငြိမ်မနေနိုင်လို့ ပေါ်လာတဲ့စာအုပ်’ ဆိုရင် ပိုမှန်မလားပဲ။

များသောအားဖြင့် စာရေးဆရာ တစ်ယောက်တည်းက ရေးသားထားတဲ့ လူမှုပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး စာအုပ်မျိုးကို ကျွန်တော် သိပ်ခံတွင်းတွေ့လေ့ မရှိဘူး။ သိပ်ကောင်းတဲ့ စာအုပ်မျိုးကို မဖတ်ဖူးတာကြောင့်လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပါ။ ဒီစာအုပ်ထဲမှာတော့ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတဲ့ အကြောင်းအရာ တွေကို တခြား ဆောင်းပါးတွေထက် ပိုမို စုံလင်အောင် ရေးသားထားတယ် လို့ ထင်မိတဲ့ ဆောင်းပါးတွေကို ဦးစားပေး ရွေးချယ်ထားဖြစ်တာပါ။ တတ်နိုင်သမျှလည်း ရေးသားသူတွေရဲ့ အကြောင်းအရာတွေနဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ကို ရှာဖွေတင်ပြ ထားပါတယ်။ ဆောင်းပါးတွေထဲမှာ အတိုချုပ်လုပ်ထားတဲ့ တချို့ အချက်အလက်တွေကို ကျွန်တော် ဖြည့်ပေးထားပါတယ်။ (ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင် အယူအဆအရ) လိုအပ်နေသေးတယ်လို့ ထင်တဲ့ တချို့ အချက်အလက်တွေကို ဖြည့်တင်း ပေးထားပါတယ်။ ဆောင်းပါး အများစုရဲ့ အဆုံးသတ်ကိုတော့ ကျွန်တော့် ထုံးစံအတိုင်း ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်လုံးကို

ခြုံငုံမိတယ်လို့ ယူဆတဲ့ စာကိုးစကားကိုး တစ်ခုစီနဲ့ သွပ်ထားပါတယ်။

ဒီစာအုပ်ကို အများအားဖြင့် ဘဝတစ်ခုရဲ့ အစမှာ ခံစားရမယ့် မိခင် မေတ္တာနဲ့ အစပျိုးထားပြီး ဘဝတစ်ခုရဲ့ အဆုံးမှာ ခံစားရကောင်းရနိုင်တဲ့ ကွယ်လွန်ခါနီး နောင်တတွေနဲ့ အဆုံးသတ် ထားပါတယ်။ အလယ်က အကြောင်းအရာတွေကတော့ ဘဝသေတ္တာကြီးထဲက မရှိမဖြစ် ကိရိယာ တန်ဆာပလာတွေပဲပေါ့။

လူမှုပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးဆိုတာက ထိလွယ်ရှလွယ် အရာတစ်ခုပါ။ ထိလွယ်ရှလွယ်တာကို မထိမရှအောင် သတိထားတော့ ထိလာရှလာခဲ့ ရင်တောင် ထိချက်ရှချက် မကြီးစေလိုတဲ့ စေတနာနဲ့ အဆွေဆီ ပို့ဆောင် ပေး လိုက်တာပါ။

ကျွန်တော့် ဒုတိယမြောက် စာအုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ကိုလည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် Proof ငါးကြိမ်တိတိ ဖတ်ထားပါတယ်။ Layout မချ ခင် သုံးကြိမ်နဲ့ Layout ချပြီး နှစ်ကြိမ်အထိ ဖတ်ထားတာပါ။ ဒါတောင်မှ သတ်ပုံ အမှားအယွင်း၊ အတိမ်းအစောင်းတွေ ပါနေသေးရင် ကျွန်တော့် ညံ့ဖျင်းမှုသာ ဖြစ်ပါကြောင်း ကြိုတင် ဝန်ခံလိုက်ပါတယ်။

ဒီစာမူကို ဖော်ပြပေးခဲ့တဲ့ အတွေးအမြင်၊ The Voice Daily, Eternal Light Magazine, International Look Magazine, Potential Magazine နဲ့ OKAY Magazine တို့ကို ကျေးဇူး မှတ်တမ်း တင်အပ်ပါတယ်။

လူသာမန်

29.3.2014; 12:45 am

ခိုင်မြနုပျို မေတ္တာချို

"သားငယ် လမ်းကူးရင် မျဉ်းကြားက ကူးနော်"

"အိမ်ပြန် နောက်ကျမယ်ဆိုရင် ဖုန်းဆက်ဦး"

"အလုပ်တွေ များနေတယ်ဆိုပြီး နေ့လယ်စာကို မစားဘဲ မနေနဲ့ဦး၊
အစာအိမ်ကို ထိခိုက်မယ်"

"ရထားကို တွယ်မစီးနဲ့နော်၊ လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေရင် နောက် ရထားစော
င့်၊ လူ့အသက်ထက် ဘယ်အရာမှ ပိုအရေးမကြီးဘူး"

"နေပူထဲက ပြန်လာရင် ချက်ချင်း ရေမချိုးနဲ့နော်၊ အပူ ရှုပ်တတ်တယ်"

မမောနိုင် မပမ်းနိုင်ဘဲ ထပ်ဖန်တလဲလဲ မေမေ သွန်သင်လေ့ရှိတဲ့ မေမေ့ရဲ့
မိန့်ခွန်းတွေထဲက အနည်းငယ်ပေါ့။ မကြားချင်လည်း ကြားနေရ တာပဲ
လေ။ မနေ့ကလည်း ပြောတာပဲ။ ဒီနေ့လည်း တတွတ်တွတ်နဲ့။ မနက်ဖြန်
လည်း မှာဦးမှာ။ ကြာတော့လည်း ရေဒီယိုက ကြော်ငြာသီချင်းတွေ
နားထောင်ရသလိုပဲ။ အလေ့အကျင့် ဖြစ်သွားပါပြီ။ ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်ထဲ ဝင်
တဲ့အထိ အဲဒီလို မိန့်ခွန်းတွေကို နားဆင်ရတုန်း။ ငယ်ငယ်တုန်းကပဲ တစ်
မှာတည်းမှာတာ အခုထိ မှာလို့ မပြီးနိုင်သေးဘူးဆိုပြီး တစ်ခါတလေ ကျ
တော့လည်း စိတ်ဆိုးမိတယ်။ အဲဒီလို စိတ်ဆိုးမိတဲ့ အခါဆိုရင် နားနှစ်ဖက်
ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ပိတ်ပြီး "မေမေ၊ သားကလေး မဟုတ်ဘူးဗျ" လို့ အော်
ပစ်လိုက်တာ။ အဲဒီအခါကျတော့လည်း မေမေက ပါးစပ်ကလေး ပိတ်၊
မျက်စိကြောင်ကြောင်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်
လို့ ဘာကိုငဲ့ရမှန်းမသိ။ မေမေ အဲဒီလိုကြီး ဖြစ်သွားရင် ရင်ထဲမှာ မကောင်း
ပေမဲ့ မေမေ့ မိန့်ခွန်းတွေကိုလည်း နားမထောင်ချင်တော့ တစ်ခါတစ်ခါ
အော်မိသွားတာပဲ။ အော်မိလိုက်တဲ့ နေ့ကစလို့ နှစ်ရက် သုံးရက်လောက်
ကတော့ မေမေ့ မိန့်ခွန်းတွေကို မကြားရတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ရက် သုံး

ရက်ပါပဲ။ ပြီးရင် မိန့်ခွန်းတွေ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် နိုးထလာပြန်ရောလေ။ နောက်ပိုင်း ကျတော့ "မေမေဟာ ငါ့အသက်အရွယ်ကို သူ့စိတ်ထဲမှာ ကလေးလေး တစ်ယောက်လိုပဲ မြင်နေလား မသိဘူး"လို့ တွေးပြီး အံ့သြမိတော့တယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ပါပဲ။ မေမေက အဲဒီလို မိန့်ခွန်း လာခြေတာကိုသာ သဘောမကျတာ။ ထမင်း၊ ဟင်းဆိုလည်း မေမေ ခူးခပ် ကျွေးမှ၊ အဝတ်အစားဆိုလည်း မေမေ လျှော်ဖွတ်ပေးမှ သဘောကျပြန်တာမျိုး။ ဒီလိုအခါမျိုးကျတော့ ကိုယ့်ကို ကလေးလေး တစ်ယောက်လို ဂရုစိုက်ပေးတဲ့ အတွက် ကျေနပ်မိပြန်ရောလေ။ အလုပ်က ပြန်လာရင် အင်္ကျီ လာချွတ်ပေးတာမျိုး၊ အလုပ်မှာ အဆင်မပြေတာတွေကို ကလေးလေး တစ်ယောက်က တိုင်ပြောသလို မေမေ့ကို ပြောပြတာမျိုး၊ အိပ်မပျော်တဲ့ ညမျိုးဆို မေမေ့ ပေါင်ပေါ် ခေါင်းအုံးပြီး သီချင်းဆို သိပ်ခိုင်းတာမျိုး၊ စဉ်းစား ကြည့်တော့ ကျွန်တော့်မှာလည်း ကလေးစိတ် မကုန်သေးတဲ့ အပြုအမူတွေ များမှများပါလား။ အပြင်လူတွေရှေ့မှာသာ ဂုဏ်ရှိန်တွေ၊ ဂုဏ်ဒြပ်တွေနဲ့ ရာထူးရာခံတွေကြောင့် လူကြီးလူကောင်း ဆန်ဆန်နေရပေမဲ့ ကိုယ့်မိဘတွေ ရှေ့လည်း ရောက်ရော ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း၊ တူတူပုန်းတမ်း ကစားပြီးပြန်လာတဲ့ ကလေးငယ်လေးတွေလို ဘယ်လို အနိုင်ရခဲ့ကြောင်း၊ ဘယ်သူက ဘယ်လို ဗိုလ်ကျကြောင်း တိုင်တန်းပြောမိကြတာ သားသမီးတိုင်းပဲ မဟုတ်ပါလား။

တစ်ရက် အင်တာနက်မှာ ဟာသလေးတစ်ပုဒ် ဖတ်မိတယ်။ ဖတ်ပြီးပြီးချင်း ပြုံးမိတယ်။ ပြုံးပြီး နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်ကြည့်တော့ လေးနက်တဲ့ အတွေးစလေးတွေ ခုန်ထွက် ကူးစက်လာတာကို ခံလိုက်ရတယ်။ စာ

ဖတ်သူကိုလည်း ပြုံးစေချင်၊ တွေးစေချင်လို့ ချပြပါရစေလားဗျာ။

Mom - Wake up son. It's time to go to school.

အမေ-ထတော့ သားရေ၊ ကျောင်းသွားရမယ့် အချိန်ရောက်ပြီ။

Son - But why, Mom? I don't want to go to school.

သား-ဟာ ... မေမေကလည်း၊ သားမှ ကျောင်း မသွားချင်တာကြီးကို။

Mom - Give me two reasons why you don't want to go to school.

အမေ-(ကျောင်းမသွားချင်ဘူး ဆိုရင်) သား ကျောင်းကို မသွားချင်ရတဲ့ အကြောင်းပြချက် နှစ်ခုလောက် မေမေ့ကို ပေးစမ်းပါဦး။

Son - One, all the students hate me. Two, all the teachers hate me.

သား-တစ်အချက်က ကျောင်းသား ကျောင်းသူ အားလုံး သားကို မုန်းနေကြတယ်။ နှစ်အချက်က ဆရာတွေ အားလုံးလည်း သားကို မုန်းကြတယ်လေ။

Mom - Oh ... that's not a reason. Come on, you have to go to school.

အမေ-အိုး ... ဒါက အကြောင်းပြစရာမှ မဟုတ်တာ။ ထတော့ ... သား ကျောင်းကို သွားကို သွားရမယ်။

Son - Give me two good reasons why I should go to school.

သား-သား ကျောင်းကို ဘာလို့ သွားကို သွားရမလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက် ကောင်းကောင်းလေး နှစ်ချက်လောက် မေမေ ပြောပြပါဦး။

Mom - One, you are fifty two years old and should understand your responsibilities. Two, you are the principal of the school.

အမေ-တစ်အချက်က သားရဲ့ အသက်ဟာ ငါးဆယ့်နှစ်နှစ်ရှိပြီမို့ သားရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေကို သားနားလည်သင့်တယ်။ နှစ် အချက်ကတော့ သားဟာ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဖြစ်နေလို့ပဲ။

Dialogue တွေနဲ့ပဲ ရေးသားထားတဲ့ ဟာသတစ်ပုဒ်ပါ။ နောက်ဆုံး မိခင် ပြောတဲ့ (Punch Line) စကားကလေးကို မြှုပ်ကွက်လုပ်ထားပြီး အဆုံးမှ ဖော်ပြလိုက်တော့ ပြီးချင်၊ ရယ်ချင်စရာလေး ဖြစ်သွားတာပေါ့။ မိခင်ရဲ့ နောက်ဆုံး ပြောစကားကို မရောက်ခင်အထိပဲ ဖတ်ကြည့်မယ်ဆိုရင် ကျောင်း မသွားချင်တဲ့ ကလေးလေး တစ်ယောက်ကို မိခင်တစ်ယောက်က ကျောင်း သွားဖို့အတွက် နှိုးနေသလိုလိုနဲ့။

ပထမဆုံးအကြိမ် ဖတ်ပြီးတဲ့အခါ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ပြုံးလိုက်မိတယ်။ ‘တစ် မှိန်မှိန်တွေ့ပြီး တစ်စစ ပြုံးရတဲ့ဟာသ’လို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အမည်ပေး မှတ်ချက်ချမိသေးရဲ့။ အဲ ... ဒုတိယအကြိမ်လည်း ပြန်ဖတ်ကြည့်မိရော ကွယ်ဝှက်ခံထားရတဲ့ တစ်စုံတစ်ခုသော ရသက ရုတ်တရက် ခုန်ထွက်လာ ပြီး အတွေး ချည်မျှင်တစ်စကို ကျွန်တော်ရဲ့ ခံစားမှု အာရုံခံအင်္ဂါမှာ ဖြည်မ ရအောင် ချည်နှောင်ပစ်လိုက်တာကို ခံလိုက်ရတယ်။ အဲဒီအတွေး ချည်မျှင် စကို ခုခံနိုင်တဲ့ ခံတပ်ကလည်း ကျွန်တော့်မှာ လုံလုံလောက်လောက် မရှိ တော့ လိုက်လိုက်လျောလျောနဲ့ပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေးခေါ်မိတော့ တာ ပေါ့။

‘ကျောင်း’ ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရ ကလေးကနေပဲ စတွေးကြည့်ကြရအောင်။ ကျောင်းဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို ဖွင့်ဆိုပုံတွေ အမျိုးမျိုး ရှိကြပါတယ်။ ကျွန်တော် ကတော့ ‘ကျောင်းဆိုတာ လူတိုင်းရဲ့ အရည်အသွေးကို ပြောင်းပေးတဲ့နေရာ’

လို့ ယူဆထားပါတယ်။ ဟုတ်တယ်မလား။ စာပေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အရည်အသွေး၊ လူမှုဆက်ဆံရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အရည်အသွေး၊ စိတ်ဓာတ် ပိုင်းဆိုင်ရာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အရည်အသွေးတွေကို ပြောင်းလဲ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးစေတဲ့ အရာတွေထဲမှာ ‘ကျောင်း’ ဟာလည်း တစ်ခု အပါအဝင်ပဲလေ။ တစ်နည်းပြောရရင် ‘ကျောင်းဆိုတာ ထွန်းပလာမယ့် အနာဂတ်တွေ စုပုံနေတဲ့ နေရာတစ်ခု’ ပဲပေါ့။ အဲဒီလို ထွန်းပလာမယ့် အနာဂတ်တွေ စုပုံနေတဲ့ ကျောင်းမှာ အရေးပါ အရာရောက်ဆုံး လူကတော့ အနာဂတ် ကလေးတွေကို ထိန်းကျောင်းနေရတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေအား ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲရတဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးပါပဲ။

ကျောင်းအုပ်ကြီးတွေရဲ့ ဘဝဟာ အိမ်တစ်အိမ်မှာရှိတဲ့ အိမ်ထောင် ဦးစီး တွေရဲ့ ဘဝနဲ့ သိပ်မကွာပါဘူး။ အိမ်တစ်အိမ်မှာ အိမ်ရဲ့ အဓိက ဝင်ငွေကို ရှာဖွေထောက်ပံ့ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အများအားဖြင့် ဖခင်တွေပါပဲ။ သားသမီး တွေနား မကပ်နိုင်ဘဲ တကုပ်ကုပ်နဲ့ ကြိုးကုတ်လှုပ်ရှား နေကြရတာလည်း ဖခင်တွေပါပဲ။ သားသမီးတွေဟာ များသောအားဖြင့် မိခင်ကို ဖခင်ထက် ချစ်ခင် မြတ်နိုးတွယ်တာ ကြပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒီအချက်ဟာ သိပ်မ ထူးဆန်းပါဘူး။ အချိန်များစွာ လက်ပွန်းတတီး နေရပြီး ကိစ္စကြီးငယ်မဟု တိုင်ပင်ဆွေးနွေး ကွဲကွဲကွဲကွဲ လုပ်ခွင့်ရတဲ့ မာတာမိခင်ကို ပိုပြီး ချစ်ခင် မြတ်နိုး တွယ်တာတာဟာ သဘာဝကျတဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ်ပါပဲ။ ဖခင်ကိုတော့ တော်တော်တန်တန် ခက်ခဲတဲ့ ကိစ္စ ကြီးကြီးမားမားတွေကိုသာ တိုင်ပင် ဆွေးနွေးလေ့ ရှိကြတယ်လေ။ (ဒီဘက်ခေတ်မှာတော့ ဒီလိုပုံစံတွေ ပြယ်လွှဲ ငွ် ပျောက်ကွယ်လာပြီး အမိနဲ့အဖကို ဆက်ဆံပုံတွေ တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်လာကြတာကို တွေ့လာရပါတယ်။)

ဆရာ၊ ဆရာမတွေဟာ ကိုယ်စာသွားသင်ရမယ့် အချိန်ဆို စာသွားသင်ရင်းနဲ့ပဲ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေနဲ့ ရင်းနှီးပြီး ထိတွေ့ဖန်များလို့ နွေးထွေးတဲ့ ဆက်ဆံရေးတွေ ရှိလာပေမဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဆိုတာကတော့ သူ့ရုံးခန်းထဲမှာပဲ ကုန်ဆုံးရတဲ့ အချိန်တွေက အများသားမို့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာ၊ ဆရာမတွေလောက် နွေးထွေးတဲ့ ဆက်ဆံရေးမျိုးကို ရရှိဖို့ မလွယ်ကူပါဘူး။ ဒါကြောင့် ပြောတာပါ။ ကျောင်းအုပ်ကြီးဟာ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်တဲ့ ဖခင်နဲ့တူပြီး သူ့လက်အောက်က ဆရာ၊ ဆရာမတွေကတော့ မိခင်နဲ့ တူတယ်လို့ ...။

ဆူညံနေတဲ့ အတန်းထဲကို တာဝန်ကျဆရာ၊ ဆရာမ ဝင်လာပြီဆိုရင် ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေရဲ့ အသံတွေ အားလုံးဟာ ချက်ချင်းတိတ် မသွားဘဲ တောက်လောင်နေတဲ့ မီးခဲတွေပေါ်ကို ရေစက် ရေမွှားကလေးတွေ ကျလာသလို ဟိုနားကရဲ့ရဲ့၊ ဒီနားကရဲ့ရဲ့နဲ့ အနည်းအကျဉ်း အသံထွက်နေတတ်စမြဲပါပဲ။ အဲ ... ကျောင်းအုပ်ကြီး လာပြီဟေ့ ဆိုရင်တော့ ဟိုနားလည်း မရဲ့ရဲ့၊ ဒီနားလည်း မရဲ့ရဲ့တော့ဘဲ ကျောင်းသား ကျောင်းသူအားလုံး ငြိမ်ကုပ်လို့ ...။ (လေးစားကြောက်ရွံ့မှု၊ ရင်းနှီးချစ်ခင်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကွာခြားတာကို ပြောချင်တာပါ။)

နောက်တစ်ချက် ရှိသေးတာက တာဝန်ကျဆရာ၊ ဆရာမ တစ်ယောက်ယောက် ကျောင်းကို အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် မလာနိုင်လို့ရှိရင် သူ့အစား တခြားဆရာ၊ ဆရာမ တစ်ယောက်ကို အစားထိုးလို့ ရပေမဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီး မလာလို့ ရှိရင်တော့ အစားထိုးစရာလူ မရှိပါဘူး။ (ဒီနေရာမှာ အထက်ပါ ယူဆချက်တွေကို ဆွေးနွေးတုန်းက တင်ပြခဲ့တဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးဟာ ဖခင်နဲ့တူပြီး ဆရာ၊ ဆရာမတွေဟာ မိခင်နဲ့တူတယ်ဆိုတဲ့ ယူဆချက် အမြင်သဘောထားကို ထည့်သွင်းယှဉ်တွဲ၍ မစဉ်းစားစေ

လိုပါ။) အခုလောက် ဆိုရင် ကျောင်းရဲ့ အရေးပါပုံနဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးရဲ့ အရာရောက်ပုံတွေဟာ စာဖတ်သူရဲ့ အတွေးပုံရိပ်ထဲမှာ ထင်ရှား ပေါ်လွင် နေလိမ့်မယ်လို့ ယူဆမိ ပါတယ်။

ကျောင်းအုပ်ကြီးဆိုတာ အနာဂတ်အတွက် အဖိုးတန် ကြယ်ပွင့်များစွာကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်နေရတဲ့ တန်ဖိုးကြီး လူသားတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဆိုရင် အဲဒီလို တန်ဖိုးကြီး လူသားတွေကို မွေးထုတ်ပြုစု စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ရတဲ့ မွေးသမိခင်ရဲ့ တန်ဖိုးကရော။

One good mother is worth a thousand schoolmasters.

မိခင်ကောင်း တစ်ယောက်ဟာ ကျောင်းဆရာ တစ်ထောင်မျှ တန်ဖိုး ရှိတယ်။

ဟာသကလေးထဲက မိခင်ဟာ သူ့သား ကျောင်းအုပ်ကြီးကို အသက် ၅၂ နှစ်အရွယ်အထိ ရောက်နေတာတောင် ကလေးငယ်လေး တစ်ယောက်လို ဂရုတစိုက်နှိုးပြီး ကျောင်းသွားဖို့ ပြောနေရတုန်းပဲ။ ကျွန်တော် ဆိုရင်ရော ...။ ကျွန်တော်ကော ဘာထူးလို့လဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ အလုပ်သွားရမယ့် အချိန်အထိ မနိုးသေးရင် မေမေက လာနှိုးရတာပဲလေ။

အဲဒါကြောင့် မိခင်တိုင်းဟာ သူတို့ရဲ့ သားသမီးတွေကို အသက်အရွယ် ဘယ်လောက်ပဲ ရောက်နေပါစေ၊ သူတို့မျက်စိထဲမှာ ကလေးငယ်လေးတွေ လိုပဲ မြင်တတ်ကြတာပဲ ထင်တယ်လို့ တွေးမိတဲ့အခါ ကျွန်တော်ရဲ့ အတွေးကို စာကိုးစကားကိုးလေးတစ်ခုက ထောက်ခံပါတယ်။

Even a sixty years old person is seen by his or her mother as a child.

အသက်ခြောက်ဆယ် အရွယ်ရှိသူကိုတောင်မှ သူ့မိခင်က ကလေးငယ်
လေး တစ်ယောက်လို မြင်ပါတယ်။

28.8.2008; 2:53 pm

အတွေးအမြင် အမှတ် - ၂၃၂၊ ဇူလိုင်လ ၊ ၂၀၁၁။

ရည်ညွှန်းကိုးကား

www.books.google.com

www.answers.yahoo.com
